

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 1093899406
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1093899406.7

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Pepelovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieceleovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v spore žalobcu: J., bytom E., zast. advokátkou JUDr. Darinou Kuriňavovou, so sídlom Kapitulská 5, 917 01 Trnava proti žalovanému: D., bytom S., zast. advokátom JUDr. Vojtechom Kubalom, so sídlom Vajnorská 8/A, 831 03 Bratislava, o zaplatenie 9 766,39 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-706 zo dňa 4. júla 2018, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-706 zo dňa 4. júla 2018 v časti o zaplatenie 6 067,99 eur **p o t v r d z u j e**.
- II. Vo zvyšku odvolanie žalovaného **o d m i e t a**.
- III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie [v ďalšom texte ako „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“] rozsudkom, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-706 zo dňa 04. 07. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 067,99 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,62%. Súd súčasne priznal štátu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,69% a voči žalovanému priznal štátu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 62,31%.
2. Z odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca žalobným návrhom, došlým pôvodne miestne nepríslušnému Okresnému súdu v Trnave dňa 26. 04. 1993, postúpeným Krajskému

súdu v Bratislave, uplatnil právo na zaplatenie sumy pôvodne 207 033,70 Sk, neskôr, po rozšírení návrhu zo dňa 12. 06. 1995, si uplatnil právo na zaplatenie sumy 294 222,20 Sk, a to titulom neoprávneného majetkového prospechu podľa § 123 Hospodárskeho zákonníka a § 763 Obchodného zákonníka. Žalobca v žalobe uviedol, že pôvodná suma 207 033,70 Sk predstavuje podiel zo zisku podľa Zmluvy o združení, uzavretej medzi stranami sporu dňa 15. 07. 1991, ktorou tieto založili L&L konzorcium so sídlom v Trnave, Študentská č. 34 (ďalej aj ako „zmluva“ alebo „konzorčná zmluva“), v zmysle ktorej boli obe zmluvné strany rovnocenné a zaviazané podieľať sa na plnení predmetu činnosti uvedeného v zmluve spoločne. Dňa 24. 07. 1992 žalobca písomne vylúčil žalovaného z konzorcia z dôvodu šiestich závažných skutkov, zároveň žalovaný listom zo dňa 22. 07. 1992 vylúčil žalobcu z konzorcia údajne na základe nepredloženia dokladov, týkajúcich sa účtovnej agendy firmy. Žalobca v žalobe dôvodil, že medzi stranami sporu dochádzalo k nezhodám ohľadne spoločného podieľania sa na nákladoch konzorcia, pretože sa nepodieľali v pomere 50% na príjmoch a výdavkoch konzorcia. Ku dňu 19. 07. 1992 bol pokladničný zostatok 30 257,-Kčs, ktorý bol odovzdaný žalobcovi. Od 20. 07. 1992 hospodárila každá zo strán sporu samostatne, s tým, že budú dodržané základné princípy dohodnuté v zmluve. Zo žaloby ďalej vyplýva, že za obdobie od 20. 07. 1992 do 31. 12. 1992 sa žalobca podieľal na príjmoch a výdavkoch konzorcia tak, že finančné prostriedky získané na strane žalobcu predstavovali sumu 134 271,90 Kčs, žalovaný sa za rovnaké obdobie podieľal na príjmoch a výdavkoch konzorcia tak, že získané finančné prostriedky predstavovali sumu 548 339,30 Kčs. Na svojich pracovných zmenách mal žalobca nižšie tržby o 771,20 Kčs, príjem z hracích automatov mal vyšší o 15 787,00 Kčs, ostatné príjmy mal vyššie o 30 246,-Kčs, teda príjem na tržbách spolu mal vyšší o 45 261,80 Kčs ako žalovaný. Nakoľko žalovaný získal o 414 067,40 Kčs viac ako žalobca, má tento na základe svojho 50% podielu podľa konzorčnej zmluvy nárok na zaplatenie sumy 207 033,70 Sk od žalovaného.

3. Písomným podaním zo dňa 05. 07. 1995 sa k žalobe vyjadril žalovaný, ktorý pohľadávku žalobcu neuznal v celom rozsahu a zdôraznil, že žalobca si uplatňuje nároky vzniknuté výlučne po 20. 07. 1992 z titulu konzorcia, ktoré však už neexistovalo, pretože zmluvné strany sa dňa 24. 07. 1992 navzájom vylúčili, preto nemohol žalobcovi vzniknúť žiadny nárok. Zánik konzorcia bol potvrdený v sporoch vedených na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 20Cb/215/1992 a 9Cb/212/1992, potvrdené rozsudkami Krajského súdu v Bratislave. Vzhľadom na uvedené navrhol žalovaný žalobu zamietnuť.

4. V písomnom stanovisku zo dňa 19. 10. 1995 žalobca poukázal na Dodatok k zmluve o združení, uzavretý medzi stranami sporu dňa 15. 07. 1991 (ďalej aj „dodatok k zmluve“), ktorým strany upravili vzájomné právne vzťahy po dobu trvania určovacích sporov vedených pred Okresným súdom Trnava. Dňa 31. 07. 1992 bol vyhotovený záznam, ktorým strany sporu vyhlásili, že po dobu trvania týchto sporov zabezpečia prevádzku reštauračného zariadenia S. podľa dodatku ku konzorčnej zmluve. Žalobca vo svojom stanovisku uviedol, že v žalobe uplatnená pohľadávka 207 033,70 Sk je pohľadávkou za obdobie od 20. 07. 1992 do 31. 12. 1992. Rozšírením žaloby žalobca uplatnil svoju pohľadávku za obdobie od 01. 01. 1993 do 31. 12. 1994. Základným rozdielom medzi pohľadávkou uplatnenou v žalobe a pohľadávkou uplatnenou v rozšírení žaloby je skutočnosť, že len za obdobie od 20. 07. 1992 do 31. 12. 1992 si žalobca uplatňuje aj podiel na tržbách.

5. Súd prvej inštancie dňa 04. 07. 2018 rozhodol rozsudkom, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-706, po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením, č. k. 4Obo 60/2012-385 zo dňa 31. 01. 2013 na odvolanie žalobcu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) zrušil predchádzajúci rozsudok prvoinštančného súdu, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-355 zo dňa 26. 04. 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že krajský súd žalobu zamietol bez toho, aby doplnil dokazovanie podaním nového znaleckého posudku, čím nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení (č. k. 5Obo 111/2009), v zmysle ktorého rozhodnutiu vo veci malo predchádzať vypracovanie nového znaleckého posudku a jeho náležité vyhodnotenie. Odvolací súd zároveň konštatoval, že

námietka odvolateľa spočívajúca v prítomnosti odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. bola opodstatnená. Vyslovil, že úlohou súdu prvej inštancie bude, aby sa v novom konaní s vytknutými vadami vysporiadal a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, rešpektujúc § 157 ods. 2 O. s. p.

6. Na pojednávaní konanom dňa 02. 05. 2013 žalobca žiadal doplniť dokazovanie vypracovaním znaleckého posudku s tým, aby znalec zaujal stanovisko k žalobou uplatnenému výpočtu za obdobie trvania konzorcia od 24. 07. 1992, v súlade s dojednaniami v konzorčnej zmluve.

7. Súd prvej inštancie ustanovil za znalca Ing. Viliama Kupca, PhD., znalca z odboru ekonomika a podnikanie, odvetvie účtovníctvo, personalistika a daňovníctvo a uložil mu povinnosť vypracovať znalecký posudok v lehote 30 dní. Nakoľko súdny znalec ani v priebehu jedného roka znalecký posudok nevypracoval, dôvodiac tým, že v spisovom materiáli neboli založené dokumenty potrebné k vypracovaniu znaleckého posudku, súd uznesením, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-471 zo dňa 03. 11. 2014 ustanovil za znalca Ing. Marcela Chrapeka ACCA, Hollého 12, 920 01 Hlohovec, znalca z odboru Ekonomia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo. Následne uznesením, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-484 zo dňa 31. 03. 2015, súd zmenil uznesenie, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-471 zo dňa 03. 11. 2014 o ustanovení znalca Ing. Marcela Chrapeka a za znalca ustanovil Ing. Janu Ferancovú, Nálepková č. 18931/14, 921 01 Piešťany, odbor Ekonomia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo.

8. Dňa 05. 12. 2016 znalkyňa Ing. Jana Ferancová predložila Znalecký posudok č. 08/2016 zo dňa 02. 12. 2016, v ktorom zohľadnením všetkých relevantných skutočností dospela k záveru, že J. (žalobca) má nárok na vyplatenie podielu na výsledku zo spoločného podnikania vo výške 182 804,16 Kčs, t. j. 6 067,99 eur od D., ktorému z vlastného samostatného hospodárenia zostala o uvedenú čiastku väčšia peňažná hotovosť, než na akú mu vznikol nárok. V záverečnom zhrnutí znalkyňa konštatovala, že v žalobe sa žalobca nezaoberal výpočtom vzájomného vyporiadania účastníkov združenia za obdobie do zániku konzorcia dňa 24. 07. 1992, resp. do ukončenia spoločného hospodárenia dňa 19. 07. 1992. Zo zápisov predloženého peňažného denníka za rok 1992 vyplýva, že do ukončenia spoločného hospodárenia si jednotliví účastníci združenia vybrali v hotovosti za účelom osobnej potreby peňažné prostriedky v celkovej sume 206 000,00 Kčs, t. j. 6 837,94 eur. Každý z účastníkov združenia si pred ukončením spoločného hospodárenia vybral z hotovostnej pokladnice pre osobnú potrebu rovnakú čiastku 103 000,00 Kčs, t. j. 3 418,97 eur, čo považuje žalobca za vzájomné vyporiadanie zisku vytvoreného činnosťou konzorcia k poslednému dňu spoločného hospodárenia. Podiel na zisku konzorcia vykázaný v predloženej účtovnej evidencii k 19. 07. 1992, po zohľadnení 50% podielu na nedaňových nákladoch a príjmoch, predstavoval 103 000,00 Kčs, t. j. 3 418,97 eur na každého účastníka združenia, pričom títo si ku dňu 30. 06. 1992 vyplatili každý po 103 000,00 Kčs, t. j. 3 418,97 eur. Celý zisk vytvorený činnosťou konzorcia k poslednému dňu spoločného hospodárenia, t. j. k 19. 07. 1992, bol tak rozdelený medzi účastníkov združenia v súlade s podmienkami Zmluvy o združení zo dňa 15. 07. 1991, a to v pomere 50% na každého účastníka združenia. Účastníci združenia sa podľa záznamu spísaného dňa 31. 07. 1992 zaviazali zabezpečiť prevádzku spoločného reštauračného zariadenia S. i po zániku konzorcia, t. j. po 24. 07. 1992, v súlade s podmienkami dohodnutými v dodatku k zmluve. Po zániku konzorcia tak pokračovali v spoločnom podnikaní, pričom dosiahnutý zisk sa podľa zmluvne dohodnutých podmienok delí medzi účastníkov spoločného podnikania v pomere 50% pre každú zmluvnú stranu z celkového zisku. Žalobca pri výpočte finančného vyrovnania za pokračujúce spoločné podnikanie v roku 1992 a v roku 1993 postupoval v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok. Na základe § 841 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) platného v skúmanom období, majú účastníci združenia pri jeho rozpustení nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých na účel združenia a vyporiadajú sa medzi sebou o majetok získaný výkonom spoločnej činnosti združenia, spôsobom určeným v zmluve, inak rovnakým dielom. Vychádzajúc z predložených dokladov došlo k 31. 12. 1992 k ukončeniu časti spoločného podnikania, zameranej na dosahovanie tržieb z

predaja tovaru. Súčasťou vzájomného vyporiadania spoločne podnikajúcich účastníkov zaniknutého združenia tak majú byť i skladové zásoby tovaru, ocenené cenou obstarania, predstavujúce majetok získaný výkonom spoločnej činnosti, a to rovnakým dielom, keďže Zmluva o združení zo dňa 15. 07. 1991 ani dodatok k zmluve a záznam zo dňa 31. 07. 1992 neupravuje spôsob vzájomného vyporiadania pri zániku konzorcia. Žalobca pri výpočte uvedenú skutočnosť nezohľadnil a ani zo súdneho spisu nevyplýva, že k takémuto vyporiadaniu majetku - tovarových skladových zásob, resp. záväzkov z ich obstarania nejakým spôsobom došlo. Rovnako i v roku 1994, kedy došlo k úplnému ukončeniu spoločného podnikania, neuvažoval žalobca vo svojich výpočtoch s vyporiadanim majetku nadobudnutého spoločným podnikanim. Obdobie roku 1992 bolo podľa súdneho znalca obdobím kontinuálne prebiehajúceho spoločného podnikania J. a D., v ktorom síce došlo k zániku konzorcia L&L, ale jeho účastníci pokračovali v spoločnom podnikaní, so samostatným hospodárením. Znalkyňa je preto názoru, že na výpočet finančného vyrovnanie treba nazerať na obdobie roka 1992 ako na celok, čím došla k záveru, že J. má nárok na vyplatenie podielu na výsledku zo spoločného podnikania za obdobie od 01. 01. 1992 do 31. 12. 1992 vo výške 182 804,16 Kčs, t. j. 6 067,99 eur od D., ktorému z vlastného samostatného hospodárenia zostala o uvedenú čiastku väčšia peňažná hotovosť, než na akú mu vznikol nárok.

9. Podaním zo dňa 28. 12. 2016 sa k znaleckému posudku č. 08/2016 vyjadril žalovaný, ktorý znalkyni vytkol, že sa s ním nespojila za účelom poskytnutia relevantnej dokumentácie, ktorú k veci má a ktorou je dokumentácia hospodárenia za rok 1992, teda jediné obdobie, za ktoré znalkyňa spracovala znalecký posudok, nakoľko ostatné roky, ktoré sú predmetom žaloby, z dôvodu absencie dokladov nespracovala. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaný navrhol vypracovať dodatok k znaleckému posudku č. 8/2016, a to zohľadnením tejto dokumentácie, ktorej pravosť je overená pečiatkami Daňového úradu v Trnave. Žalovaný konštatoval, že znalkyňa pracovala s neoverenými dokladmi, predloženými žalobcom, ktoré neboli verifikované oboma sporovými stranami a neniesli ani zákonom predpísané znaky daňových dokladov. Navrhol, aby znalkyňa bola zaviazaná vyhotoviť dodatok znaleckého posudku, v ktorom by sa okrem ním predložených nových listinných dôkazov vysporiadala aj so závermi znaleckého posudku č. 3/2002 znalca Ing. Miroslava Ševčíka.

10. Na pojednávaní súdu prvej inštancie konanom dňa 07. 06. 2017 žalobca uviedol, že predložil všetky potrebné účtovné doklady pre vypracovanie znaleckého posudku a vyjadrenie žalovaného k znaleckému posudku č. 8/2016 pokladá za nedôvodné, resp. dôvody, ktoré uvádza pre vypracovanie dodatku k znaleckému posudku č. 8/2016, za nepodstatné. Žalovaný na pojednávaní opätovne neuznal nárok uplatňovaný žalobcom a zdôraznil, že jediné relevantné doklady pre podanie znaleckého posudku môžu byť doklady, ktoré majú daňový charakter. K znaleckému posudku č. 8/2016 uviedol, že znalec nevypracoval znalecký posudok kompletne, tento sa mu javí ako nedokončený, keďže úlohou znalca bolo povedať, či žalovaný niečo dlhuje žalobcovi z celého obdobia spoločného podnikania. Znalkyňa podľa jeho názoru vypracovala znalecký posudok č. 8/2016 len za rok 1992 a ohľadom roku 1993, kedy spoločné podnikanie pokračovalo a za ktoré znalkyňa v znaleckom posudku uviedla, že na uvedené obdobie nemá relevantné doklady, nemá podľa žalovaného žiadnu výpovednú hodnotu, pretože podnikanie pokračovalo aj v nasledovnom období. Uviedol ďalej, že doklady predložené žalobcom prvýkrát videl až pri tomto znaleckom posudku, pričom aktuálne na pojednávaní predložil súdu prvej inštancie svoj peňažný denník, ktorý mu bol odovzdaný už v roku 1992. K predloženému listinnému dokladu žalovaný uviedol, že nemal vedomosť, že konzorcium má peňažný denník. V reakcii na uvedené žalobca uviedol, že spôsob účtovania členov konzorcia je zavádzajúci a poukázal na zmluvu o združení, v ktorej v čl. 3 je uvedené, že na nákladoch a zisku sa budú podieľať po 50% každá zmluvná strana.

11. Súd prvej inštancie uznesením, č. k. Z-2-35Cb/1359/1993-630 zo dňa 28. 08. 2017 uložil znalkyni Ing. Jane Ferancovej, aby podala doplňujúci znalecký posudok v lehote 30 dní. V znaleckom úkone č. 3/2017, Doplnok č. 1 k znaleckému posudku

č. 8/2016 znalkyňa označila doplňujúcu dokumentáciu - Peňažný denník firmy P. za obdobie od 01. 01. 1992 do 31. 12. 1992 za nemajúcu vplyv na výpočty uskutočnené v znaleckom posudku č. 8/2016. Znalkyňa konštatovala, že výpočet žalobcu za obdobie po zániku konzorcia použitý v žalobe nie je možné považovať za správny, keď k 31. 12. 1992 došlo, podľa predložených dokladov, k ukončeniu časti spoločného podnikania, zameranej na dosahovanie tržieb z predaja tovaru, preto súčasťou vzájomného vyporiadania spoločne podnikajúcich účastníkov zaniknutého združenia majú byť i skladové zásoby tovaru ocenené cenou obstarania, predstavujúce majetok získaný výkonom spoločnej činnosti, a to rovnakým dielom. Žalobca však pri výpočte uvedenú skutočnosť nezohľadnil a ani zo súdneho spisu nevyplýva, že k takémuto vyporiadaniu majetku - tovarových skladových zásob, resp. záväzkov z ich obstarania, nejakým spôsobom došlo. K 30. 09. 1994 došlo k úplnému ukončeniu spoločného podnikania J. a D. a keďže postup vzájomného vyporiadania nie je v Zmluve o združení zo dňa 15. 07. 1991, ani v dodatku k zmluve a v zázname zo dňa 31. 07. 1992 konkretizovaný, bolo potrebné vychádzať zo znenia § 841 OZ platného v skúmanom období, avšak žalobca vo svojich výpočtoch s vyporiadaním majetku nadobudnutého spoločným podnikaním neuvažoval. Uvedené dôvody vychádzajú z predpokladu, že k 24. 07. 1992 došlo síce k zániku konzorcia, ale nie k ukončeniu spoločného podnikania, a preto nedošlo k reálnemu rozdeleniu hmotného majetku, získaného výkonom a za účelom výkonu spoločnej činnosti združenia. Získaný hmotný majetok tak J., ako i D. naďalej využívali spoločne na výkon, resp. v súvislosti s výkonom svojej spoločnej podnikateľskej činnosti. Znalkyňa nepovažovala za správny ani výpočet započítania jednotlivých položiek podľa žaloby žalobcu, nakoľko pri svojom výpočte okrem nezrovnalostí v podobe súčtových chýb, nezaúčtovaných položiek, resp. položiek zaúčtovaných v nesprávnej sume, nezahŕňa do výdavkov a príjmov konzorcia/spoločného podnikania položky nedaňového charakteru, vklady jednotlivých účastníkov spoločného podnikania na spoločný účet označuje ako prevádzkové výdavky a nesprávne ich považuje za výdavky konzorcia v plnej sume tohto vkladu a pri ukončení časti podnikania/úplnom ukončení podnikania neuvažuje s vyrovnaním majetkových podielov účastníkov zaniknutého združenia.

12. K znaleckému úkonu č. 3/2017 sa písomne dňa 21. 12. 2017 vyjadril žalobca v tom zmysle, že súhlasí s názorom ustanovenej znalkyne, že doplňujúca dokumentácia - Peňažný denník za obdobie od 01. 01. 1992 do 31. 12. 1992 nemá zásadný vplyv na výpočty uskutočnené v Znaleckom posudku č. 8/2016. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 03. 01. 2018 namietol neoverené a neobjektívne doklady, na základe ktorých bol znalecký posudok vypracovaný. Znalkyňa podľa jeho názoru mala uviesť, že jej výpočet je správny len za podmienky, že obsah týchto dokladov, ktoré na výpočet použila je správny. Znalkyňa však toto pochybenie v dodatku k znaleckému posudku napráva konštatáciou, že pre správne vyčíslenie sumy finančného vyrovnania je potrebné predložiť nespochybniteľné relevantné dôkazy tak, ako to uviedol vo svojom znaleckom posudku znalec Ing. Miroslav Ševčík. Záverom žalovaný konajúcemu súdu navrhol, aby sa vysporiadal s otázkou, či žalobca preukázal právny základ žaloby.

13. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výsluchom znalca a listinnými dôkazmi, a to Zmluvou o združení zo dňa 15. 07. 1991, Dodatkom k Zmluve o združení zo dňa 15. 07. 1991, záznamom zo dňa 31. 07. 1992, Znaleckým posudkom č. 3/2002, Znaleckým posudkom č. 8/2016 a Znaleckým úkonom č. 3/2017 (Doplnok k Znaleckému posudku č. 8/2016), ako aj celým obsahom súdneho spisu.

14. Prvoinštančný súd poukázaním na ust. § 391 ods. 2, 3 C. s. p., zamerajúc sa na odstránenie väd svojho posledného rozhodnutia, vytknutých v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, č. k. 4Obo 60/2012-385 zo dňa 31. 01. 2013, vykonal znalecké dokazovanie vypracovaním nového znaleckého posudku vo veci, dodatku k znaleckému posudku, ako aj výsluchom znalca na pojednávaní konanom dňa 22. 03. 2018, resp. 04. 07. 2018. Poukázal na § 106za ods. 1, 2, § 360a ods. 1 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodársky zákonník a konštatoval, že strany

sporu uzatvorili dňa 15. 07. 1991 platnú Zmluvu o združení podľa § 360a ods. 1 Hospodárskeho zákonníka a podľa § 106za Hospodárskeho zákonníka založili konzorcium označené ako „L&L, konzorcium“, so sídlom v Trnave, Študentská č. 34, ktoré vzniklo dňom 15. 07. 1991. Predmetom konzorčnej zmluvy bolo v zmysle čl. 11 poskytovanie občerstvenia, reštauračných služieb a predaj nealkoholických a alkoholických nápojov. V čl. III konzorčnej zmluvy sa sporové strany dohodli, že sa na plnení predmetu zmluvy budú podieľať spoločne, na nákladoch v pomere 50% z celkových nákladov každá strana a rovnakým pomerom, teda 50%, prípadne na každú stranu aj zisk. Konzorčná zmluva bola uzatvorená na 5 rokov s tým, že ak by sa pokračovalo v činnosti konzorcia aj po uplynutí takto dohodnutej doby, zmluva by sa považovala za uzatvorenú na dobu neurčitú. Inak sa platnosť konzorčnej zmluvy v zmysle čl. V mohla skončiť dohodou, výpoveďou, okamžitým vylúčením alebo smrťou jednej strany, pričom pre okamžité vylúčenie platilo, že členstvo v konzorciu zaniká dňom doručenia okamžitého vylúčenia vylúčenému členovi konzorcia a k vylúčeniu mohlo dôjsť pre sústavné a vážne neplnenie si povinností ohrozujúce činnosť konzorcia, ako aj pre zavinenie vzniku morálnej alebo majetkovej škody a z dôvodu závažného porušenia pravidiel obchodného styku. Konzorčná zmluva pre zánik konzorcia predpokladala vyporiadanie práv a povinností sporových strán vzájomnou dohodou. Konzorcium zaniklo dňom 24. 07. 1992 podľa čl. V, bod 1, písm. c/ konzorčnej zmluvy vzájomným vylúčením, pričom uvedenú skutočnosť konštatujú aj rozsudky Okresného súdu Trnava, sp. zn. 20Cb/213/92 a Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 24Cob/112/93.

15. Žalobca si žalobou uplatňoval svoj peňažný nárok vyplývajúci zo spoločného podnikania do 30. 09. 1994, t. j. do dátumu, kedy sporové strany reálne prestali spolu podnikat' (uvedená skutočnosť nebola medzi stranami sporná). Súd dospel k názoru, že po zániku konzorcia dňom 24. 07. 1992, strany na základe Dodatku k zmluve o združení (čl. 61 spisu) podpísaného dňa 15. 07. 1991 (podľa súdu zrejme antidatovaného, resp. nesprávne datovaného) a na základe záznamu z 31. 07. 1992, strany uzavreli v ústnej forme Zmluvu o združení podľa § 829 a nasl. OZ.

16. Súd prvej inštancie poukázal na § 829 ods. 1, 2, § 841 OZ a uviedol, že zákon pre zmluvu o združení nepredpisuje povinnú písomnú formu. Pre zistenie, že medzi účastníkmi bola uzavretá ústna zmluva o združení je rozhodné, či obsah zmluvy naplnia pojmové znaky zmluvy o združení podľa § 829 a nasl. OZ. Z hľadiska posúdenia, že došlo k vzniku zmluvy o združení, prípadne že táto zmluva je platná, nie je určujúce, či a do akej miery zodpovedala daňovým a účtovným predpisom; tieto predpisy nemajú právny význam ani z hľadiska vzniku nároku na vyplatenie podielu na majetku zdruzenia, ktorý má základ v záväzkovom právnom vzťahu. Zmluva o združení nemusí obsahovať výšku podielov, ktorými účastníci prispievajú na úhradu nákladov spojených s dohodnutou činnosťou, spôsob rozdelenia zisku a straty, dôsledky porušenia zmluvných povinností, ani spôsoby vzájomného vyporiadania záväzkov po zániku zmluvy, ako to bolo v právnej úprave platnej v Hospodárskom zákonníku.

17. Strany sporu v dodatku k zmluve o združení v čl. II konšatovali existenciu sporov o platnosť vzájomného okamžitého vylúčenia z konzorcia, pričom v čl. III upravili svoje právne pomery tak, že na predmete podnikania podľa konzorčnej zmluvy sa budú podieľať spoločne. V zázname podpísanom dňa 31. 07. 1992 sporové strany prijali záväzok, že budú pokračovať v zabezpečení reštauračného zariadenia S. spoločne, v zmysle dodatku ku konzorčnej zmluve.

18. Súd na základe uvedených dôkazov a aplikovaním citovaných právnych predpisov dospel k záveru, že sporové strany podnikali po dátume 24. 07. 1992 aj naďalej v predmete podnikania dohodnutom v pôvodnej konzorčnej zmluve podľa Hospodárskeho zákonníka, a to na základe ústne uzavretej zmluvy o združení, uzatvorenej už podľa § 829

a nasl. OZ, pričom ich spoločné podnikanie sa týkalo len predmetu podnikania upraveného v pôvodnej konzorčnej zmluve, nie však prevádzkovania výherných automatov. Uvedené vyplýva z tej skutočnosti, že v dodatku k zmluve o združení, ako aj v predmetnom zázname odkazovali čo do predmetu podnikania na pôvodnú konzorčnú zmluvu. Podľa znaleckého posudku č. 8/2016 podnikali v predmete konzorcia len do 31. 12. 1992 a v roku 1993 a do 30. 09. 1994 podnikali spoločne len pri prevádzkovaní výherných automatov.

19. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázaný nárok žalobcu vyplývajúci zo žaloby len za obdobie, kedy so žalovaným podnikal v rozsahu predmetu podnikania podľa pôvodnej konzorčnej zmluvy, t. j. do 31. 12. 1992. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo zvyšnej časti (týkajúcej sa peňažných nárokov za rok 1993 a časť roku 1994) zamietol. Súd mal znaleckým dokazovaním za ustálené, že žalovaný mal vyplatené za obdobie spoločného podnikania so žalobcom od 01. 01. 1992 do 31. 12. 1992 oproti žalobcovi viac o sumu 6 067,99 eur. Súd vychádzal zo znaleckého posudku č. 8/2016, v ktorom znalkyňa konštatovala, že celý zisk vytvorený činnosťou konzorcia k poslednému dňu spoločného hospodárenia, t. j. k 19. 07. 1992 bol rozdelený medzi účastníkov zdruzenia v súlade s podmienkami Zmluvy o združení zo dňa 15. 07. 1991, a to v pomere 50% na každého účastníka zdruzenia. V súvislosti s výpočtom za obdobie od 01. 01. 1992 do 31. 12. 1992 znalkyňa uviedla, že účastníci zdruzenia sa podľa záznamu spísaného dňa 31. 07. 1992 zaviazali zabezpečiť prevádzku spoločného reštauračného zariadenia S. i po zániku konzorcia, t. j. po 24. 07. 1992 v súlade s podmienkami dohodnutými v Dodatku k zmluve o združení zo dňa 15. 07. 1991. V období od 01. 01. 1992 do 31. 12. 1992 ide o kontinuálne spoločné podnikanie, pri ktorom od 20. 07. 1992 došlo k zmene hospodárenia. Vyporiadanie účastníkov zdruzenia za rok 1992 tak pozostáva z rozdelenia zisku dosiahnutého za rok 1992, t. j. vzájomného vyporiadania rozdielu medzi celkovými príjmami a celkovými výdavkami konzorcia/spoločného podnikania, daňového i nedaňového charakteru. Dosiahnutý výsledok hospodárenia konzorcia/spoločného podnikania za uvedené obdobie po zohľadnení daňových i nedaňových príjmov a výdavkov súvisiacich so spoločným podnikaním predstavuje čiastku 888 933,84 Kčs, t. j. 29 507,20 eur. Keďže každý z účastníkov zdruzenia si pred ukončením spoločného hospodárenia vybral z hotovostnej pokladnice rovnakú čiastku 103 000,00 Kčs, t. j. 3 418,97 eur, ktorú možno vzhľadom na pokračovanie spoločného podnikania považovať za preddavok na vyplatenie podielu z budúceho zisku, nárokovateľný podiel na výsledku spoločného podnikania k 31. 12. 1992 predstavuje čiastku 341 466,92 Kčs, t. j. 11 333,96 eur. Zohľadnením týchto skutočností znalkyňa dospela k záveru, že J. má nárok na vyplatenie podielu na výsledku zo spoločného podnikania vo výške 182 804,16 Kčs, t. j. 6 067,99 eur od D., ktorému z vlastného samostatného hospodárenia zostala o uvedenú čiastku väčšia peňažná hotovosť, než na akú mu vznikol nárok.

20. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. podľa zásady úspechu v konaní. Úspech žalobcu v spore predstavuje 62,31% (žalobca bol úspešný v sume 6 067,99 eur) a úspech žalovaného 37,69% (žalovaný bol úspešný v sume 3 698,31 eur), teda čistý úspech žalobcu predstavuje 24,62%. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 24,62%.

21. O náhrade trov konania štátu, ktoré vznikli za účinnosti O. s. p., rozhodol súd podľa výsledku konania podľa § 255, resp. § 256 C. s. p. v spojení s § 253 C. s. p. a § 470 ods. 2 C. s. p.

22. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie právne zdôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, g/, h/ C. s. p., tvrdiac, že znalecký posudok vyhotovený znalkyňou Ing. Janou Ferancovou, ako jediný dôkaz v konaní, právne ani skutkovo neobstojí. Tvrdí, že dva znalecké posudky, ktoré boli v konaní vyhotovené, a to znalecký posudok Ing. Miroslava Ševčíka č. 3/2002

zo dňa 16. 10. 2002 a znalecký posudok Ing. Jany Ferancovej č. 8/2016, vrátane dodatku č. 3/2017, sú v absolútnom rozpore. Ing. Ševčík vo svojom znaleckom posudku na jednotlivé otázky odpovedal, že výpočty žalobcu, ktorými sa snaží preukázať svoj nárok, sú nesprávne, zároveň vytkol, že v spise nie sú relevantné účtovné dôkazy. Znalčka Ing. Ferancová, napriek tomu, že pracovala s tými istými dôkazmi ako Ing. Ševčík, v znaleckom posudku konštatovala, že žalovaný sa na účet žalobcu obohatil o sumu 6 067,99 eur. Na námietku žalovaného v jeho vyjadrení zo dňa 21. 07. 2017, aby sa znalčka Ing. Ferancová vysporiadala so závermi znaleckého posudku Ing. Ševčíka, uviedla (na str. 8. dodatku), že na skutočnosti, že pre správne a spravodlivé vyčíslenie sumy finančného vyrovnanja je potrebné predložiť nespochybniteľné relevantné listinné dôkazy tak, ako to znalec Ing. Ševčík vo svojom posudku uvádza, jej výpočet nič nemení. Žalovaný poukázal na to, že znalčka mala pri vyhotovovaní posudku len tie písomné doklady, ktoré mal aj znalec Ing. Ševčík, preto kladie otázku, či z týchto dokladov je možné vyhotoviť relevantný znalecký posudok. Tvrdí, že znalčka pracovala s listinnými dôkazmi, ktoré založil žalobca, pravdivosť ktorých žalovaný nikdy neuznal a ich pravosť namietal. Tvrdí ďalej, že rozpor znaleckých posudkov v tom, či doklady, ktoré sa v spise nachádzajú, môžu byť považované za relevantné z účtovného hľadiska, nebol odstránený. Za spornú skutočnosť žalovaný považuje tú, že znalec Ing. Ševčík v posudku jednoznačne na položené otázky odpovedal, že výpočty žalobcu sú v každom bode nesprávne. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby tieto rozpory boli odstránené kontrolným znaleckým posudkom, čo však súd odmietol. Žalovaný je toho názoru, že pokiaľ súd považoval znalecký posudok znalčky Ing. Ferancovej za presvedčivejší, mal to v rozsudku podrobne a presvedčivo zdôvodniť, čo však neurobil.

23. Žalovaný zdôraznil, že nárok žalobcu, čo do dôvodu ani výšky, nikdy neuznal a keďže žalobca nepredložil účtovne relevantné doklady, ktoré by preukazovali jeho nárok, čo do právneho základu aj výšky, žalobca podľa jeho názoru neunesol dôkazné bremeno a súd mal žalobu zamietnuť.

24. Na základe vyššie uvedených tvrdení žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne, aby odvolací súd podľa 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na nové konanie a rozhodnutie aj s pokynom na doplnenie dokazovania za účelom odstránenia rozporov v znaleckých posudkoch, najmä vyhotovením kontrolného znaleckého posudku, ktorý by obidva posudky revízne preskúmal.

25. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 C. s. p. potvrdiť. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (písomné podanie zo dňa 02. 11. 2018 na č. l. 733 - 734 spisu).

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 470 ods. 4 C. s. p.), po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté - žalovaný (§ 359 C. s. p.), včas (§ 362 ods. 1 prvá veta C. s. p.) proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§ 355 ods. 1 C. s. p.), prejednal odvolanie v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 379 a 380 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Postupujúc podľa § 219 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p., odvolací súd potvrdzujúci rozsudok verejne vyhlásil s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil spôsobom zakotveným v § 219 ods. 3 C. s. p.

27. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými, stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.), reagujúc na odvolacie námietky žalovaného (spočívajúce v tvrdenom rozpore medzi znaleckými posudkami znalcov Ing. Ševčíka a Ing. Ferancovej a nedostatočnom zdôvodnení rozsudku), uvádza nasledovné:

28. Žalovaný v odvolaní namietol rozpor medzi znaleckým posudkom vypracovaným Ing. Miroslavom Ševčíkom pod č. 3/2002 dňa 16. 10. 2002 a neskorším znaleckým posudkom, vyhotoveným znalkyňou Ing. Janou Ferancovou dňa 02. 12. 2016 pod č. 8/2016, vrátane dodatku č. 3/2017 zo dňa 04. 11. 2017, ktorý navrhol odstrániť vykonaním kontrolného znaleckého posudku, čo však súd podľa jeho tvrdenia odmietol.

29. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p., súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Citované ustanovenie je vyjadrením nezávislého postavenia súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. Preto nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých stranami sporu nemožno kvalifikovať ako znemožnenie uskutočňovať procesné práva patriace sporovej strane v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). O takýto stav by išlo vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnuť vykonanie dôkazov, čo sa však v predmetnom prípade nestalo. Pokiaľ súd na procesné úkony účastníka (sporovej strany) reaguje primeraným, zrozumiteľným spôsobom, v súlade s platným procesným poriadkom a nevykonanie dôkazov odôvodní ústavne akceptovateľným spôsobom, nemožno jeho postup spočívajúci v nevykonaní navrhovaných dôkazov hodnotiť ako porušenie práv na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

30. Po oboznámení sa s vecou súvisiacim spisom odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal všetky žalovaným navrhnuté dôkazy, ktoré boli podkladom pre úplné zistenie skutkového stavu. Pokiaľ navrhol vypracovať dodatok k znaleckému posudku znalkyne Ing. Ferancovej, tvrdiac, že znalkyňa nepracovala s relevantnými dokladmi, stalo sa tak doplnkom č. 1 k znaleckému posudku č. 8/2016. Na pojednávaní konanom dňa 10. 04. 2015, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, právni zástupcovia žalobcu i žalovaného zhodne uviedli, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú. Následne súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a po prednesoch prítomných zástupcov sporových strán vyhlásil rozsudok.

31. Odvolací súd je toho názoru, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo. Jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov sporových strán alebo ktoré vyšli najavo inak, nie je logický rozpor a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 ods. 1 C. s. p.

32. Na margo znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. Ševčíkom, ktorého relevanciou dôvodí žalovaný, odvolací súd zdôrazňuje, že rozsudok prvoinštančného súdu, č. k. Z-2-35 Cb 1359/93-182 zo dňa 27. 10. 2003 (v znení doplňujúceho rozsudku, č. k. Z-2-35 Cb 1359/93-184 zo dňa 27. 10. 2003), ktorý z predmetného posudku vychádzal, bol zrušený uznesením odvolacieho súdu, sp. zn. 4Obo 196/2004 zo dňa 09. 02. 2005 (č. l. 199) pre jeho nepreskúmateľnosť. V neskoršom konaní súd prvej inštancie ustanovil za účelom vypracovania nového znaleckého posudku Ing. Danielu Peckovú, neskôr Ing. Viliama Kupca, PhD., títo však posudky nepodali a prvoinštančný súd v rozsudku, č. k. Z-2-35 Cb 1359/1993-355 zo dňa 26. 04. 2012, ktorým žalobu zamietol, dokazovanie podaním nového znaleckého posudku nedoplnil, ale ho nahradil závermi vyplývajúcimi z predchádzajúceho znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. Ševčíkom, ktorý postup však za neakceptovateľný vyhodnotil odvolací súd vo svojom uznesení, sp. zn. 4Obo 60/2012 zo dňa 31. 01. 2013

(č. l. 385). Je preto správny postup súdu prvej inštancie, keď pre účely ďalšieho konania ustanovil za účelom vypracovania nového znaleckého posudku znalkyňu Ing. Janu Ferancovú (uznesením, č. k. Z-2-35Cb/1359/93-484 zo dňa 31. 03. 2015), z obsahu ktorého (a jeho doplnku č. 1) pri svojom rozhodovaní vychádzal.

33. Odvolací súd za dôvodnú nepovažuje ani námietku žalovaného ohľadne jeho tvrdenia, že pokiaľ súd považoval znalecký posudok znalkyne Ing. Ferancovej za presvedčivejší (než posudok znalca Ing. Ševčíka), mal to v rozsudku podrobne a presvedčivo zdôvodniť, čo však neurobil.

34. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

35. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v označenom zákonom ustanovení spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany prejednávaneho sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností procesných strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal s výškou uplatneného nároku žalobcu v sume 6 067,99 eur, majúc ho za preukázaný len za obdobie, kedy so žalovaným podnikal aj po zániku konzorcia dňa 24. 07 1992, a to v rozsahu predmetu podnikania dohodnutého v pôvodnej konzorčnej zmluve, do 31. 12. 1992, majúc dôvodnosť tohto nároku za preukázanú znaleckým posudkom Ing. Ferancovej. Rozsudok je podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa - žalovaného. Iba samotná skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia.

36. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, súčasne odôvodnenie rozsudku

má podklad v zistení skutkového stavu veci, odvolací súd odvolacie dôvody uplatnené žalovaným vyhodnotil za nedôvodné a rozsudok v žalovaným napadnutej časti o zaplatenie 6 067,99 eur, stotožňujúc sa s jeho správnosťou, v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil ako vecne správny.

37. Súčasne odvolací súd podľa § 386 písm. b/ C. s. p. odmietol odvolanie žalovaného v časti jeho odvolacieho návrhu smerujúceho proti výroku prvoinštančného súdu, ktorý tento žalobu vo zvyšku zamietol. Žalovaný totiž vo svojom odvolacom návrhu /č. l. 725/ navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a teda aj v časti, ktorou súd prvej inštancie žalovanému v podstate vyhovel, keď žalobu žalobcu v časti zamietol. Žalovaný ako úspešná strana sporu v tejto časti nie je oprávnený odvolanie podať, keďže nespĺňa podmienku zakotvenú v ustanovení § 359 C. s. p., podľa ktorej odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté.

38. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak;

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 ods. 1 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky;

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti

uznesení podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha [dovolací návrh (§ 428 C. s. p.)].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).